

products; caring for a good emotional state of workers; preventing discrimination in the interests of others.

In defining their social mission and the basic goals, modern corporations and companies seek to put in the foreground not profit, and not even professionalism, but above all service to society. The Japanese say – «if you want to do business, think first of the interests of your state and its citizens».

The degree of partner compliance with ethical standards plays a significant role in business. Integrated mechanisms for solving ethical problems are: continuation of dialogue between world economies, distribution of corporate governance, introduction of ethical codes in practice. Companies should strive to develop their own ethical programs.

To conclude, it can be said that without honesty and decency in the system of relations between firms, banks and individuals, effective and long-lasting entrepreneurial activity is impossible. Without complying with the business protocol and ethical standards of business, which in many cases is based on informal agreements, informal contacts, trust of partners to each other, is ineffective. Therefore, in its activities, the entrepreneur must necessarily be guided by established norms of conduct.

References:

1. Pepper D. Modern Environmentalism. An introduction. – London, New York: Routledge, 1996. – 376 p.
2. Atkinson A. B. (2001). The Strange Disappearance of Welfare Economics // *Kyklos*. – Vol. 54, No 2/3. – P. 193–206.
3. Морально-этические проблемы человечества в перспективе перехода к устойчивому развитию [Electronic resource]. – Access mode: http://e-notabene.ru/pr/article_10244.html

К. ю. н., д. п. н. Алексеенко І. Г.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

ПИТАННЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ НАУКОВИХ ПАРКІВ ЯК СУБ'ЄКТІВ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Одними з основних суб'єктів інноваційної діяльності в Україні є як технологічні, так і наукові парки, засновниками яких виступають ЗВО. Правда, найчастіше наукові парки кваліфікуються як суб'єкти інноваційної інфраструктури, що пов'язано зі спрямуванням їх діяльності на створення умов для реалізації проектів з впровадження нових розробок іншим суб'єктам

господарювання і суб'єктам наукової діяльності. В Україні особливість їх правового статусу пов'язана з одночасним здійсненням й інноваційної діяльності, й діяльності щодо сприяння і забезпечення реалізації інноваційних проектів, що зумовлює їх кваліфікацію як суб'єктів інноваційної діяльності та суб'єктів інноваційної інфраструктури одночасно [1].

Методологічною основою дослідження стали наукові праці вітчизняних і зарубіжних фахівців у сфері інноваційної діяльності та трансферу технологій. Дослідженнями теоретичних засад розвитку та становлення суб'єктів інноваційної діяльності та суб'єктів інноваційної інфраструктури, основних чинників, що забезпечують ефективну роботу наукових парків та їх економічний механізм функціонування, світового досвіду займалися такі науковці, як Ю. Атаманова, В. Байнев, М. Василенко, А. Зеліско, А. Лінк, А. Митник, В. Саевич, О. Хищенко та ін.

Особливо бажалось звернути увагу на те, що законодавець надав науковому парку значні переваги. Так, науковий парк має право відкривати рахунки в національній та іноземній валютах у банківських та інших фінансових установах. Звернення наукових парків щодо державного замовлення на поставку продукції, виконання робіт і надання послуг для забезпечення пріоритетних державних потреб розглядається у пріоритетному порядку (ч.1 ст 18 Закону «Про наукові парки»). У разі реалізації проекту наукового парку, який потребує державної підтримки і у зв'язку з цим зареєстрований МОН України наукове, лабораторне і дослідницьке обладнання, а також комплектуючі та матеріали, передбачені проектом наукового парку, що ввозяться науковим парком та партнерами наукового парку для його виконання, звільняються від сплати ввізного мита у порядку, встановленому Митним кодексом України. (ч.1 ст 19 Закону «Про наукові парки») [2] та ін. Також, чинне законодавство визначає особливості правового статусу ЗВО, як засновника наукового парку: ЗВО може бути засновником лише одного наукового парку; ЗВО бере участь у формуванні статутного капіталу наукового парку шляхом внесення до нього нематеріальних активів (майнових прав на об'єкти інтелектуальної власності) у порядку, встановленому законодавством України. Також ЗВО має право бути орендодавцем приміщень та обладнання для наукового парку та його партнерів на строк реалізації проектів наукового парку згідно із статтею 20 Закону „Про наукові парки». (в редакції Закону «Про внесення змін до деяких законів України щодо діяльності наукових парків») [3].

В той же час, не дивлячись на законодавчу регламентацію, щодо створення та діяльності наукового парку, на практиці існують суттєві труднощі та колізії

відносно їх організації ЗВО. В першу чергу, це відсутність реальної підтримки з боку держави, оскільки держава незацікавлена у підтримці нових ідей, їх розробці та просуванні інновацій, а високі податки не дозволяють стимулювати науковців. Також недостатність прямої відповідальності органів державної влади за просування або впровадження інновацій та зниження обсягів державного фінансування на фундаментальні дослідження. Слабке спрямування інноваційного потенціалу університетів на вирішення соціально-економічних проблем регіону та недостатня кількість фахівців по трансферу і посередництва в комерціалізації наукових розробок [4]. Також не були внесені відповідні зміни до Бюджетного кодексу України, згідно з абзацом 6 пункту першого Прикінцевих та перехідних положень до статті 60, яка набирає чинності з дня введення в дію змін до Бюджетного кодексу України, щодо віднесення до власних надходжень та визначення напрямів використання доходів, отриманих державною науковою установою та ЗВО що повністю фінансуються за рахунок коштів державного бюджету, у вигляді частини прибутку від діяльності господарського товариства (дивідендів), а також доходів, отриманих ними від розпорядження частками (акціями) у статутних капіталах господарських товариств [5].

Підсумовуючі вищезазначене, треба зазначити наступне, що держава (в особі політиків і технічних експертів), яка покликана встановлювати правила просування інновацій, слабо уявляє собі реальну атмосферу життя наукових лабораторій, умови проведення досліджень, а також можливі наслідки законодавчих положень, прийнятних для продукування наукового знання і його комерціалізації. Автор підтримує позицію О. В. Співаковського – Першого заступника Голови Комітету з питань науки і освіти Верховної Ради, (у роботі котрого автор не одноразово брав участь у 2014–2018 рр.) відповідно негайного подальшого вдосконалення відповідного законодавства, а саме: Закону «Про державно-приватне партнерство» [6] щодо викладення переліку мотиваційних засад для інвесторів під час виконання наукових та науково-технічних договорів, інноваційних проектів на принципах державно-приватного партнерства та спрощення процедури укладення такого договору; Закону «Про наукові парки», щодо надання дозволу ЗВО одержувати частину прибутку від діяльності наукового парку в порядку, встановленому статутом наукового парку, у вигляді надходжень коштів або майна, що надходять безоплатно або у вигляді безповоротної фінансової допомоги чи добровільних пожертвувань (пасивних доходів).

Список використаних джерел:

1. Правовий статус технологічних та наукових парків в Україні. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/pravo.status...parkiv_ukrayini
2. Про наукові парки. Закон України від 25 черв. 2009 р. № 1563-УІ (в ред. від 05.12.2012). – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>
3. Про внесення змін до деяких законів України щодо діяльності наукових парків. Закон України від 16.06.2011 р. № 3524-VI. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>.
4. Аналіз рамкових умов діяльності і взаємодії елементів трикутника знань в Україні. – Режим доступу: <http://fktbum.ntu.edu.ua/wp-content/uploads/Analiz-ramochnykh-uslovijj.pdf>
5. Інформація про результати розширеного засідання Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти Про стан реалізації Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність». – Режим доступу: http://kno.rada.gov.ua/komosviti/control/uk/publish/art_id=72367
6. Про державно-приватне партнерство. Закон України від 01.07.2010 р. № 2404-VI (в ред. від 10.06.2018 р.). – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>.

Апальков С. С.

Дніпровський національний університет ім. Олесь Гончара (Україна)

**ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ АЛЬТЕРНАТИВНОГО ФІНАНСУВАННЯ
МАЛОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА В УКРАЇНІ**

Проблемам розвитку малого підприємництва та його фінансового забезпечення приділено багато уваги у працях українських науковців. Зокрема, ці питання висвітлені в роботах Л. В. Барбакової, У. З. Ватаманюк-Зелінської, .І. Варцаби, Г. М. Кампо, О. О.Другова, О. І. Куцика, І. А. Ломачінської, В. В. Сирветник-Царій, С. М. Сокотенюк. Водночас питання використання альтернативних фінансів, зокрема краудфандінвестингу та рівноправного кредитування, для фінансування інвестицій та оборотного капіталу малих підприємств у вітчизняній науці залишається малодослідженим. Є обмежена кількість праць, що висвітлює лише деякі аспекти П. М. Рубан [1], тощо.

Малі та середні компанії в пошуках джерел фінансування формують попит в Інтернет просторі на цифрові валюти та похідні фінансові інструменти цифрової економіки. Як наслідок, формуються нові сегменти фінансового ринку: краудфандінгу, краудінвесту, крипто валют тощо. Цифрові платформи нових сегментів фінансового ринку розміщуються в глобальному хмарному просторі, який майже не регулюється і тому є предметом зацікавленості широкого загалу користувачів, в тому числі для потоку «брудних» грошей, фінансування злочинності та тероризму.

Аналіз показує, що співвідношення малих і середніх підприємств в Україні відповідає світовим показникам. Велику частину МСП складають малі